

EL DESCONCERT DESPRÉS DE LA CANÇÓ

Em desperto un matí angoixat, suat i amb la llengua enganxada al paladar per l'eixutesa de la cavitat. Assegut al llit sento els sorolls de l'immoble que es desperten cada matí amb mi: el gemec ronc de la frontissa resseca de la porta del veí del replà, la Marta apujant la persiana al pis de sota o la pluja que viatja dins les canonades. Començo a recordar el somni que he tingut, somni estranyament inquietant en el qual una veu greu – crec que d'home – des de dins de la calaixera *Gursken* que hi tinc sota la finestra del meu dormitori, em preguntava on m'agradaria passar la meva eternitat. Al principi, no li dono gaire importància a la qüestió que la veu del somni m'havia formulat, però un cop soc a la dutxa em sorprend amb el meu pensament ocupant-se de la qüestió. També recordo que la veu en *off* m'havia citat amablement l'endemà per comunicar-li la meva elecció. És urgent raonar la resposta que li donaré a la veu, atès que m'hi he compromès. Decideixo seure amb un cafè com a testimoni, una llibreta i un llapis HB per resoldre la disjuntiva: cel o infern? Però, abans de discórrer-hi metòdicament, i amb la intuïció que no serà cap raonament ràpid ni senzill, opto per donar-me un dia de lliure disposició. Com a treballador autònom puc gaudir de tants dies de lliure disposició com vulgui, però sempre amb l'autorització de la meva hipoteca. El meu principal client és una empresa constructora amb seu a Vaduz prestigiosament coneguda pels seus simpàtics i enginyosos fraus immobiliaris. Aquesta constructora paga molt bé els meus serveis com a topògraf tècnic en agrimensura.

Al cel, segurament hi haurà música d'ambient instrumental del tipus que acostuma a haver-hi a les recepcions dels hotels de cinc estrelles o als ascensors dels grans centres comercials, música suau, sense veus ni tornades, lineals. Els horaris seran meticulosos amb cinc àpats al dia. Tots els aliments seran ecològics i tots els plats del menú es cuinaran a la planxa o al vapor, llet de soja i de civada, te sense teïna i el cafè descafeïnat, evidentment. L'aigua serà de mineralització dèbil, pa d'espelta i cervesa sense alcohol, i molt tofu, tofu a tort i a dret. Una

cullerada d'oli d'oliva verge extra per àpat estarà permesa. Els triglicèrids ja sols formaran part dels millors somnis. Les estances seran espaioses amb colors clars i tons pastís, mobiliari minimalista, vàters exageradament nets amb olor de primavera psicòtica. A la biblioteca, les novel·les disponibles seran d'autors o autores com Corín Tellado, Danielle Steel, Francesca Aliern o Iván Hernández. La filmoteca estarà atapeïda de pel·lícules musicals i familiars protagonitzades per Julie Andrews, Teresa Rabal, Marisol o Joselito, i en general tot el material produït per la factoria Disney. La col·lecció de pel·lícules del gènere Bollywood – aproximadament unes dues mil vuit-centes –, i deguda a la gran demanda rebuda a la bústia de suggeriments per part del públic, com informa un edicte enganxat a la porta d'entrada de la sala de projeccions serà rebuda aviat (aviat, pot resultar un adverbi que en un context d'eternitat es resol de forma ambigua). El primer diumenge de cada mes, la mare Teresa de Calcuta impartirà seminaris sobre la generositat amb anàlisi de casos pràctics. I Nino Bravo donarà classes de seguretat viària.

A l'infern, hi haurà aigua clorada, precuinats, congelats, i molts fregits amb oli de palma, pizzes i broquetes amb trossos de pinya. Els vàters bruts, amb olor de local nocturn tradicional amb molta humanitat, espais d'expressió artística popular amb les parets, portes i sostres atapeïts de dibuixos i poemes urbans, cervesa Skol i gintònics de ginebra Gordon's i tònica Finley, espais amb llum tènue i poc ventilats, espais on encofurnar-se còmodament i escoltar música d'estil satànic de grups com The Sex Pistols, The Clash, The Rolling Stones (amb el seu gran tema "Sympathy for the devil"), Björk o Albert Pla. La filmoteca disposarà de pel·lícules de directors com Quentin Tarantino, Pedro Almodóvar, David Lynch o Isabel Coixet. El catàleg de la biblioteca oferirà llibres de novel·listes com Quim Monzó, Charles Bukowski, W.H. Auden, Michel Houellebecq o Lucía Etxebarria. Els veïns expulsats de l'àtic rondaran pels racons enterbolint la convivència atès el seu caràcter agre característic dels éssers amargats i frustrats; personatges aburgesats en el conflicte i en constant provocació a la recerca

d'algun desprevingut i confiat visitant ocasional dels orinadors menys concorreguts per encastar-lo contra l'assecador de mans, immobilitzant-lo molt hàbilment per xiuxiuejar-li a cau d'orella poemes de Mario Benedetti o Fernando Pessoa. Segurament, Gloria Fuertes i David Bowie rondaran prop gaudint d'un te Earl Grey conversant sense pressa i calmosament per a tota l'espaiosa i duradora eternitat.

Cap a quarts de nou del vespre ja ho tinc clar, no ha estat gens fàcil, però ja ho tinc decidit. Un cop enllestit el maldecap entro en un estat de tranquil·litat, una dolçor d'ànima que gairebé no em cap al pit, embafat. Em poso al llit esgotat. Passada la mitjanit, des de la calaixera *Gursken*, la mateixa veu del dia anterior, em demana amablement que li comuniqui la meva decisió. Li responc amb un to fatu esperant sorprendre-la amb la meva contundent resposta fugint de circumloquis. Després d'un breu silenci, la veu em comenta que lamentablement a partir de l'any vinent, no hi haurà lloc on he triat passar la meva eternitat. El seu argument és clar. L'aforament permès per raons de seguretat està al seu límit, i per aquesta raó estan fent enquestes d'intencions entre els usuaris potencials per mirar de posar-hi una solució. Em sento molt decebut i alhora enrabiad.

Em desperto estirat en un llit d'una habitació sense finestres i amb la porta entreoberta. A l'habitació només hi ha un petit armari *Kleppstad*, un altaveu collat a la paret al costat d'un penjador, però cap rastre de la *Gursken*. Sota l'altaveu hi ha un cartell imprès collat a la paret: la música és el millor somnífer. La meva confusió és interrompuda, i alhora alimentada per una silueta femenina vestida de blanc de cap a peus apropant-se cap a mi. Des dels peus del llit, m'informa que he estat tres dies inconscient a causa del traumatisme cranioencefàlic causat per l'aürt d'un vehicle que va sortir de la carretera mentre jo estava en un terreny fent amidaments. La informant em comenta que no han trobat el conductor del cotxe. Tampoc hi havia cap documentació a l'interior del vehicle esclafat que permetés identificar el propietari. Segons un comunicat de la policia, a l'interior del vehicle sols hi van trobar unes carpetes plenes

d'absurdes enquestes amb preguntes sobre parcel·les, multipropietats i *ressorts*. Amb aquestes proves, la policia creu que es tracta d'un frau immobiliari, però la investigació no ha fet més que començar. Li dono les gràcies a la informant i li demano si puc trucar a alguns familiars perquè deuen estar preocupats: "No s'amoïni, tots els seus estan al corrent d'on es troba. Ara miri de descansar, i demà al matí ho veurà tot més clar". L'habitació queda en silenci. Resignat i confús, i en posició decúbit lateral esquerre, em proposo descansar. Des de l'altaveu, una senyora informa que és hora d'anar a dormir, i recomana que abans de la fi de la cançó que es reproduirà tot seguit, tothom haurà d'estar amb els ulls clucs i en silenci. Després d'una breu pausa entren els primers acords de la cançó:

*Quando sei qui con me
questa stanza non ha più pareti
ma alberi, alberi infiniti ...*

I, certament escoltar els acords i la lletra de la cançó em relaxa, les notes musicals em gronxen. Canvio a la posició decúbit lateral dret, i al llit veí hi veig una dona mínima estirada dirigint-me una mirada d'interrogació amb els seus petits ulls: És la senyora de Calcuta.